

Arrest

nr. 59 186 van 4 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 augustus 2010 tot terugwijzing, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 januari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat F. VAN VRECKEM en van advocaat N. LUCAS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, wordt in 2004 in België aangetroffen. Zij is in het bezit van een bewijs dat zij in Frankrijk op 8 september 2000 asiel heeft aangevraagd.

Op 20 december 2004 wordt verzoekster door de correctionele rechtbank te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaar wegens prostitutie/exploitatie van andermans prostitutie, mensenhandel, bendevoorming en heling.

Verzoekster wordt opgesloten in de gevangenis, zij verbleef daar al sinds 5 mei 2004, de voorziene datum van het verstrijken van de gevangenisstraf is 4 mei 2010.

Op 4 oktober 2004 bevalt verzoekster tijdens haar gevangenschap van een dochter.

Op 28 juli 2006 doet verzoekster tijdens haar gevangenschap samen met haar partner A.S., een tot onbepaald verblijf in het Rijk gemachtigde vreemdeling van Nigeriaanse nationaliteit, aangifte van een voorgenomen huwelijk. Haar partner heeft verzoeksters kind als het zijne erkend.

Het parket van de procureur des Konings geeft een negatief advies inzake de huwelijksvoltrekking.

Op 5 januari 2007 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand het huwelijk te voltrekken. Het beroep dat verzoekster indient tegen deze beslissing wordt verworpen bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge van 30 mei 2007.

Op 10 mei 2008 bevalt verzoekster tijdens haar gevangenschap van een tweede kind, verzoeksters partner A.S. is de vader.

Op 2 juni 2008 treedt verzoekster in het huwelijk met haar partner A.S.

Op 8 september 2009 vragen de Belgische autoriteiten aan Frankrijk de terugname van verzoekster op basis van artikel 16.1.c van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend.

Op 18 september 2009 weigeren de Franse autoriteiten de terugname van verzoekster en delen mee dat haar asielaanvraag in Frankrijk werd afgewezen op 18 november 2002.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid vraagt het advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen en van de procureur des Konings met betrekking tot een voorstel van terugwijzing van verzoekster.

Op 26 april 2010 wordt verzoekster vrijgesteld uit de gevangenis en er wordt haar een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 7 juni 2010 geeft de Commissie van advies voor vreemdelingen een gunstig advies inzake de terugwijzing van verzoekster.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 46 035 van 8 juli 2010 wordt het bevel van 26 april 2010 vernietigd. In het kader van deze procedure legt de raadsman van verzoekster een "attest van inontvangstname" voor van een aanvraag van verzoekster in het kader van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet, opgesteld op 11 maart 2009 door de gemachtigde van de burgemeester van de stad Brugge.

Op 17 augustus 2010 neemt de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het besluit tot terugwijzing van verzoekster. Dit is de bestreden beslissing, waarvan hieronder de Nederlandse tekst wordt weergegeven:

"(...)

De Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid,

Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op het artikel 20, gewijzigd bij de wet van 15 september 2006;

Gelet op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Overwegende dat de hierna bepaalde vreemdeling onderdaan is van Nigeria;

Overwegende dat zij niet werd gemachtigd tot een verblijf in het Rijk;

Overwegende dat zij zich tussen 1 september 2001 en 6 mei 2004 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan deel te hebben uitgemaakt als leidend persoon van een criminele organisatie; aan mensensmokkel door, met het oog op het direct of indirect verkrijgen van een vermogensvoordeel, op welke manier ook, rechtstreeks of via een tussenpersoon, ertoe bijgedragen te hebben, dat een persoon die geen onderdaan is van een lidstaat van de Europese Unie of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijving van de buitengrenzen die België bindt, binnenkomt, erdoor reist of aldaar verblijft, zulks in strijd met de wetgeving van deze Staat, met de

verzwarende omstandigheden dat tegenover de vreemdeling, direct of indirect, gebruik werd gemaakt van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of welke vorm van dwang dan ook, dat misbruik werd gemaakt van de bijzonder kwetsbare positie waarin de persoon verkeerde ten gevolge van een onwettige of precaire administratieve toestand, in zijn toestand van minderjarigheid of ten gevolge van zwangerschap, ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, dat van de betrokken activiteit een gewoonte wordt gemaakt en dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, ongeacht of de betrokkene de hoedanigheid van leidend persoon heeft of niet; aan ten einde een anders driften te voldoen, een meerderjarige persoon, zelfs met haar toestemming, aangeworven meegenomen, weggebracht of bij zich gehouden te hebben, met het oog op het plegen van ontucht of prostitutie, met direct of indirect gebruik van listige kunstgrepen, geweld of bedreiging of enig andere vorm van dwang of daarbij misbruik makende van de bijzonder kwetsbare positie waarin de persoon verkeerde ten gevolge van een onwettige of precaire administratieve toestand of ten gevolge van zwangerschap, ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid; aan exploitatie van een anders ontucht of prostitutie, met de omstandigheid dat de daders daarbij, direct of indirect, gebruik heeft gemaakt van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige andere vorm van dwang of misbruik heeft gemaakt van de bijzonder kwetsbare positie waarin de slachtoffers verkeerden ten gevolge van een onwettige of precaire administratieve toestand of ten gevolge van zwangerschap, ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid; aan kamers of enige andere ruimte te hebben verkocht, verhuurd of ter beschikking gesteld met het oog op prostitutie, met de bedoeling een abnormaal profijt te realiseren met de omstandigheden dat de daders daarbij, direct of indirect, gebruikt heeft gemaakt van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige andere vorm van dwang of misbruik heeft gemaakt van de bijzonder kwetsbare positie waarin de slachtoffers verkeerden ten gevolge van een onwettige of precaire administratieve toestand of ten gevolge van zwangerschap, ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid; aan vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld en inkomsten uit de belegde voordelen te hebben gekocht, in ruil of om niet te hebben ontvangen, in bezit, bewaring of beheer te hebben genomen, ofschoon hij de oorsprong ervan kent of moest kennen, aan vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, goederen die in plaats ervan zijn gesteld en inkomsten uit de belegde voordelen, te hebben omgezet of overgedragen met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen of te verdoezelen of een persoon die betrokken is bij een misdrijf waaruit deze zaken voortkomen, te helpen ontkomen aan de rechtsgevolgen van zijn daden, aan vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld en inkomsten uit de belegde voordelen, de aard, oorsprong vindplaats, vervreemding, verplaatsing of eigendom van zaken te hebben verheeld of verhuld, ofschoon hij de oorsprong ervan kent of moest kennen, feiten waarvoor zij op 12 april 2004 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar, met onmiddellijke aanhouding;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat zij, door haar persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad;

Overwegende dat betrokkene een relatie heeft met S. A., geboren te Lagos op 3 januari 1971, van Nigeriaanse nationaliteit die recht heeft op verblijf sinds 30 oktober 2001 en dat hij haar in de gevangenis kwam bezoeken;

Overwegende dat uit deze relatie op 4 oktober 2004 en op 10 mei 2008 twee kinderen werden geboren van Nigeriaanse nationaliteit;

Overwegende dat uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Brussel blijkt dat het prostitutienetwerk werd uitgebouwd met de hulp van haar familie in Nigeria en dat er regelmatige contacten waren;

Overwegende dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn gezin- en privéleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een terugwijzing hiertoe een gepaste maatregel vormt;

Overwegende dat de samenleving het recht heeft zich te beschermen tegen personen die persoonlijk geldgewin laten primeren op de fysische en psychische integriteit van anderen;

Overwegende dat de Commissie van Advies voor Vreemdelingen in haar advies van 7 juni 2010 stelt dat het gelet op de langdurige gevangenisstraf (die wijst op de ernst van de gepleegde feiten) niet de minste twijfel lijdt dat deze criminele activiteiten de openbare orde van het land hebben geschaad, in de zin van artikel 20 van de wet van 15 december 1980; dat de feiten samen met haar echtgenoot werden gepleegd en de vaststelling dat geen van beiden op dit ogenblik werk heeft, bieden weinig garanties dat zij zich in de toekomst van dergelijke activiteiten zal onthouden; dat ook haar echtgenoot de Nigeriaanse nationaliteit bezit; dat het oudste van de twee kinderen in het gezin thans nog geen zes jaar oud is en de

lagere school nog moet aanvatten, zodat het gezin zich ook buiten België kan vestigen en de verwijdering uit België geen inbreuk uitmaakt op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Gelet op het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen die meent dat de terugwijzing gerechtvaardigd is;

Overwegende dat het winstgevende karakter van het misdadige gedrag van betrokkene en de afwezigheid van respect voor andermans fysieke en psychische integriteit een ernstig, reëel en actueel risico aantonen van een nieuwe schending van de openbare orde;

Overwegende, bijgevolg, dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die zij kan doen gelden;

BESLUIT:

Enig artikel – O. A. O., geboren te O. op 1 april 1975, alias P., alias G. S., wordt teruggewezen.

Zij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere machtiging van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

Brussel, 17 augustus 2010

(...)."

Op 12 januari 2011 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 66 408.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van artikel 7, artikel 20 van de wet van 15 december 1980, schending van het beginsel van de materiele motiveringsplicht van administratieve rechtshandelingen, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel;

Luidens artikel 7 van de Vreemdelingenwet kan het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven worden wanneer hij door zijn gedrag de Openbare Orde kan schaden;

Luidens artikel 20 kan de vreemdeling worden terug gewezen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad;

De terugwijzing en uitzettingsbesluiten moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling;

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de nog lopende procedure tot regularisatie op basis van artikel 9.3 Vreemdelingenwet die verzoekster indiende op grond van humanitaire redenen;

De kinderen volgen het statuut van hun ouders;

De echtgenoot van verzoekster heeft reeds jarenlang een verblijfsrecht in België en de twee kinderen zijn hier geboren en hebben uitsluitend een band met België;

Ook is er niets in het dossier wat aantoonst dat verzoekster een actueel gevaar vormt voor de openbare orde;

Verwerende partij weerhoudt onterecht het gevaar voor de openbare orde in hoofde Van verzoekster, gezien dit achterhaald is en niet meer actueel;

De feiten die aan de grondslag liggen van de veroordeling van 20 december 2004 dateren van reeds meer dan 7 jaar geleden;

Dat verzoekster gedurende haar strafuitvoering tot inkeer is gekomen en steeds een goed gedrag vertoonde;

Dat er ook sinds de vrijlating van verzoekster in mei 2004 er zich geen problemen voordeden en zij van onberispelijk gedrag is;

Zij wijdt zich volledig aan de zorg en opvoeding van haar twee kinderen;

Dat de terugwijzingsbeslissing ten onrechte stelt dat er momenteel een gevaar heerst voor de openbare orde;

Verwerende motiveert dit eigenlijk door eerst louter te verwijzen naar de correctionele veroordeling en de feitelijke inhoud;

Feiten die momenteel en zeven jaar lang niet aan de orde zijn;

Verwerende partij geeft niet aan hoe het persoonlijk gedrag een werkelijke actuele en voldoende zware bedreiging uitmaakt die de openbare orde schaadt of kan schaden op het ogenblik van het nemen van haar beslissing (zie arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, n^o7065 van 8 februari 2008, 13.830/111);

Het argument dat de feiten van weleer samen werden gepleegd met haar echtgenoot en het argument dat geen van beiden momenteel werk heeft, zijn geen deugdelijke motieven gezien dit geen steek houdt! Te stellen zoals verwerende partij doet, dat deze gegevens weinig garanties bieden dat verzoekster zich van deze activiteiten dienen te onthouden, is onzinnig;

Heeft verwerende partij zich al eens de vraag gesteld hoeveel mensen er in België geen werk hebben? Gaat zij daar ook conclusies aan verbinden?

Daarenboven houdt verzoekster zich met het huishouden bezig van het gezin en hoeft het geen betoog dat in huidige economische crisis het niet evident is om werk te hebben wanneer men laag geschoold is; De echtgenoot van verzoekster heeft jarenlang vast werk gehad bij DHL tot deze firma snoeide in de werkgelegenheid en verhuisde uit Zaventem;

Dat echtgenoot van verzoekster in dezelfde zaak indertijd ook werd veroordeeld heeft niets te zien met het persoonlijk gedrag van verzoekster dat een actuele schending zou vormen voor de openbare orde;

Verwerende partij, zich zeker woelende, erkent zelf in de beslissing dat de beslissing van verwijdering een inmenging vormt in het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het Verdrag van de Rechten van de Mens;

Dat de samenleving zich dient te beschermen tegen deze feiten, heeft de samenleving al gedaan door rechtsprekend op treden en correctioneel te veroordelen en de straf uit te voeren;

Dit volstaat in een rechtstaat als sanctie wat de oude feiten daterend van voor de arrestatie in 2004 betreft;”

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 20 van de vreemdelingenwet, zodat zij niet inziet op welke wijze artikel 7 van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden gezien dit artikel enkel de situaties opsomt waarin een vreemdeling bevel kan worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij wijst erop dat artikel 20 van de vreemdelingenwet toestaat dat de staatssecretaris een vreemdeling kan terugwijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad, en dat er in de bestreden beslissing op wordt gewezen dat verzoekster zich schuldig heeft gemaakt aan mensensmokkel, aan het aanwerven, meenemen, wegbrengen of bij zich houden van een meerderjarige persoon met het oog op het plegen van ontucht of prostitutie, misbruik makend van de bijzonder kwetsbare positie waarin deze persoon verkeerde en dat zij daaruit vermogensvoordelen heeft verkregen en dat verzoekster hiervoor werd veroordeeld. Tevens wordt in de bestreden beslissing vermeld dat uit de voorgaande feiten blijkt dat verzoekster door haar persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad.

De verwerende partij benadrukt dat in de bestreden beslissing wordt overwogen dat de echtgenoot van verzoekster ook de Nigeriaanse nationaliteit heeft en dat de kinderen nog niet naar de lagere school gaan, zodat de verwijdering uit België geen inbreuk uitmaakt op artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Ook de Commissie van advies voor vreemdelingen meende dat de terugwijzing gerechtvaardigd is en het winstgevende karakter van het misdadig gedrag van verzoekster en de afwezigheid van respect voor andermans fysieke en psychische integriteit tonen een ernstig, reëel en actueel risico aan van een nieuwe schending van de openbare orde.

De verwerende partij besluit dat hieruit blijkt dat de bestreden beslissing ten genoegte van recht met draagkrachtige motieven is ondersteund. Verzoeksters beweringen doen geen afbreuk aan de bestreden beslissing.

Verzoeksters beschouwingen als zou zij geen actueel gevaar vormen voor de openbare orde zijn niet ter zake dienend nu artikel 20 van de vreemdelingenwet toelaat een vreemdeling terug te wijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad. Verzoekster ontkent niet dat zij op 20 december 2004 door de correctionele rechtbank werd veroordeeld tot zes jaar gevangenisstraf en uit de feiten blijkt dat zij door haar persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad. In de bestreden beslissing werd volgens de verwerende partij terecht vastgesteld dat het winstgevend karakter van het misdadig gedrag van verzoekster en de afwezigheid van respect voor andermans fysieke en psychische integriteit, een ernstig, reëel en actueel risico aantonen van een nieuwe schending van de openbare orde. Verzoekster kan met haar beweringen niet overtuigen dat de beoordeling dat zij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde kennelijk onredelijk zou zijn.

Verzoeker kan evenmin voorhouden dat de samenleving zich reeds beschermd heeft tegen de door haar gepleegde feiten door de veroordeling. Artikel 20 van de vreemdelingenwet voorziet immers uitdrukkelijk dat een vreemdeling kan worden teruggewezen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad.

Ook het feit dat verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf zou hebben ingediend, kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. Een dergelijke aanvraag bevindt zich immers niet in het dossier. Bovendien wijst de verwerende partij erop dat het indienen van zulke aanvraag geen rechten en plichten doet ontstaan, geen verblijfsrecht met zich meebrengt en niet verhindert dat na het indienen ervan een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven of dat de vreemdeling het land wordt uitgezet. Verzoekster toont niet aan op welke wijze het indienen van zulke aanvraag –waarvan zich geen kopie in het administratief dossier bevindt- zou verhinderen dat haar een ministerieel besluit tot terugwijzing wordt ter kennis gebracht.

2.1.3.1. Vooreerst wordt vastgesteld dat de bestreden beslissing genomen is op basis van artikel 20 van de vreemdelingenwet en niet op basis van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan welk verband artikel 7 zou hebben met de bestreden beslissing, zodat de schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet niet ter zake dienend wordt aangevoerd. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

2.1.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van artikel 20 van de vreemdelingenwet wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Artikel 20 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en in artikel 21 kan de Minister de vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terugwijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd. In de gevallen waarbij krachtens een internationaal verdrag een dergelijke maatregel slechts mag genomen worden nadat de vreemdeling gehoord werd, mag de terugwijzing slechts bevolen worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. De koning bepaalt de overige gevallen waarin de terugwijzing slechts bevolen mag worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen bij een in de Ministerraad overlegd besluit.

Onverminderd artikel 21, §§ 1 en 2, kan de in het Rijk gevestigde vreemdeling of de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet, wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad, door de Koning uitgezet worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Indien de maatregel gegrond is op de politieke activiteit van deze vreemdeling, moet over het uitzettingsbesluit in de Ministerraad beraadslaagd worden.

De terugwijzings- en uitzettingsbesluiten moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling. Hem mag geen verwijst gemaakt worden van het gebruik dat hij overeenkomstig de wet gemaakt heeft van de vrijheid van meningsuiting of van deze van vreedzame vergadering of van vereniging.”

2.1.3.3. Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de nog lopende regularisatieprocedure.

Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoekster een aanvraag heeft ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekster voegt bij het verzoekschrift een attest van inontvangstname van een aanvraag van verzoekster in het kader van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet, opgesteld op 11 maart 2009 door de gemachtigde van de burgemeester van de stad Brugge. Dit attest bevindt zich ook in het

administratief dossier, als bijlage bij haar repliekmemoirie in de zaak die aanleiding heeft gegeven tot het arrest van de Raad nr. 46 035 van 8 juli 2010. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift eveneens een brief van een ambtenaar van de stad Brugge van 16 maart 2009 waarin deze meedeelt dat het dossier omtrent deze regularisatieaanvraag werd doorgefaxt naar de FOD Binnenlandse Zaken.

De Raad dient echter vast te stellen dat deze aanvraag zich niet in het dossier bevindt, zodat er bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening mee kon worden gehouden. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

Zelfs al zou verzoekster zulke aanvraag hebben ingediend, dan nog blijkt uit de bewoordingen van artikel 20, eerste lid dat ten opzichte van een vreemdeling die niet in het Rijk gevestigd is, een besluit tot terugwijzing kan worden genomen. Dit wil zeggen dat zelfs aan een vreemdeling die gemachtigd is tot tijdelijk verblijf een ministerieel besluit tot terugwijzing kan worden gegeven. *A fortiori* kan dan een ministerieel besluit tot terugwijzing worden genomen en ter kennis gebracht ten opzichte van een vreemdeling die slechts een aanvraag heeft ingediend tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf.

Deze kritiek van verzoekster kan niet worden aangenomen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoekster beweert een aanvraag om machtiging tot verblijf te hebben ingediend en in dit verband stukken voorlegt uitgaande van de stad Brugge, maar dat zij nalaat een kopie van de aanvraag zelf bij te voegen.

2.1.3.4. Verzoekster voert aan dat er in het dossier geen elementen zijn die aantonen dat zij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde, de feiten die aan haar veroordeling van 20 december 2004 ten grondslag liggen, dateren van meer dan zeven jaar geleden. Tijdens haar strafuitvoering is zij tot inkeer gekomen en sinds haar vrijlating is zij van onberispelijk gedrag. In de beslissing wordt ten onrechte gesteld dat er momenteel een gevaar heerst voor de openbare orde, er wordt niet aangegeven hoe verzoeksters persoonlijk gedrag een werkelijke actuele en voldoende zware bedreiging uitmaakt die de openbare orde schaadt of kan schaden. Het argument dat de vroegere feiten samen met haar echtgenoot werden gepleegd en dat geen van beiden momenteel werk heeft, houdt geen steek en vormt geen deugdelijk motief. De veroordeling van de echtgenoot heeft niets te zien met het persoonlijk gedrag van verzoekster.

In de bestreden beslissing wordt over de schending van de openbare orde en over verzoeksters persoonlijk gedrag het volgende overwogen:

“Overwegende dat zij zich tussen 1 september 2001 en 6 mei 2004 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan deel te hebben uitgemaakt als leidend persoon van een criminele organisatie; aan mensensmokkel door, met het oog op het direct of indirect verkrijgen van een vermogensvoordeel, op welke manier ook, rechtstreeks of via een tussenpersoon, ertoe bijgedragen te hebben, dat een persoon die geen onderdaan is van een lidstaat van de Europese Unie of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijving van de buitengrenzen die België bindt, binnenkomt, erdoor reist of aldaar verblijft, zulks in strijd met de wetgeving van deze Staat, met de

verzwarende omstandigheden dat tegenover de vreemdeling, direct of indirect, gebruik werd gemaakt van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of welke vorm van dwang dan ook, dat misbruik werd gemaakt van de bijzonder kwetsbare positie waarin de persoon verkeerde ten gevolge van een onwettige of precaire administratieve toestand, in zijn toestand van minderjarigheid of ten gevolge van zwangerschap, ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, dat van de betrokken activiteit een gewoonte wordt gemaakt en dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, ongeacht of de betrokkene de hoedanigheid van leidend persoon heeft of niet; aan ten einde een anders driften te voldoen, een meerderjarige persoon, zelfs met haar toestemming, aangeworven meegenomen, weggebracht of bij zich gehouden te hebben, met het oog op het plegen van ontucht of prostitutie, met direct of indirect gebruik van listige kunstgrepen, geweld of bedreiging of enig andere vorm van dwang of daarbij misbruik makende van de bijzonder kwetsbare positie waarin de persoon verkeerde ten gevolge van een onwettige of precaire administratieve toestand of ten gevolge van zwangerschap, ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid; aan exploitatie van een anders ontucht of prostitutie, met de omstandigheid dat de daders daarbij, direct of indirect, gebruik heeft gemaakt van listige kunstgrepen,

geweld, bedreigingen of enige andere vorm van dwang of misbruik heeft gemaakt van de bijzonder kwetsbare positie waarin de slachtoffers verkeerden ten gevolge van een onwettige of precaire administratieve toestand of ten gevolge van zwangerschap, ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid; aan kamers of enige andere ruimte te hebben verkocht, verhuurd of ter beschikking gesteld met het oog op prostitutie, met de bedoeling een abnormaal profijt te realiseren met de omstandigheden dat de daders daarbij, direct of indirect, gebruikt heeft gemaakt van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige andere vorm van dwang of misbruik heeft gemaakt van de bijzonder kwetsbare positie waarin de slachtoffers verkeerden ten gevolge van een onwettige of precaire administratieve toestand of ten gevolge van zwangerschap, ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid; aan vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld en inkomsten uit de belegde voordelen te hebben gekocht, in ruil of om niet te hebben ontvangen, in bezit, bewaring of beheer te hebben genomen, ofschoon hij de oorsprong ervan kent of moest kennen, aan vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, goederen die in plaats ervan zijn gesteld en inkomsten uit de belegde voordelen, te hebben omgezet of overgedragen met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen of te verdoezelen of een persoon die betrokken is bij een misdrijf waaruit deze zaken voortkomen, te helpen ontkomen aan de rechtsgevolgen van zijn daden, aan vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld en inkomsten uit de belegde voordelen, de aard, oorsprong vindplaats, vervreemding, verplaatsing of eigendom van zaken te hebben verheeld of verhuld, ofschoon hij de oorsprong ervan kent of moest kennen, feiten waarvoor zij op 12 april 2004 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar, met onmiddellijke aanhouding; Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat zij, door haar persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad;"

en

"Overwegende dat het winstgevende karakter van het misdadige gedrag van betrokkene en de afwezigheid van respect voor andermans fysieke en psychische integriteit een ernstig, reëel en actueel risico aantonen van een nieuwe schending van de openbare orde;"

Uit de bewoordingen van artikel 20 van de vreemdelingenwet blijkt dat het volstaat dat de vreemdeling de openbare orde of de nationale veiligheid van het land heeft geschaad en dat het ministerieel besluit gesteund moet zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling. Verzoekster kan niet ontkennen dat zij de openbare orde of de nationale veiligheid van het land heeft geschaad. Zij heeft zware feiten gepleegd waarvoor zij tevens is veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van zes jaar en deze feiten worden opgesomd in de bestreden beslissing. Bovendien is het niet kennelijk onredelijk van de staatssecretaris om te oordelen dat het winstgevend karakter van het misdadige gedrag van verzoekster en de afwezigheid van respect voor andermans fysieke en psychische integriteit een ernstig, reëel en actueel risico aantonen van een nieuwe schending van de openbare orde. Met haar vage en algemene uiteenzetting slaagt verzoekster er niet in aan te tonen dat dit motief kennelijk onredelijk is.

De loutere beweringen van verzoekster dat de feiten dateren van zeven jaar geleden, dat zij tijdens de strafuitvoering tot inkeer is gekomen, dat haar gedrag onberispelijk is sinds haar vrijlating en dat zij zich wijdt aan de opvoeding van haar twee kinderen, doen geen afbreuk aan deze motieven.

Waar verzoekster kritiek uit op de omstandigheid dat de feiten samen werden gepleegd met haar echtgenoot, dat zij noch haar echtgenoot werk hebben en dat deze gegevens weinig garanties bieden dat verzoekster zich van deze activiteiten zal onthouden, merkt de Raad op dat verzoekster hiermee de motieven betwist van het advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar dit advies en worden de erin opgenomen motieven weergegeven, maar uit de bestreden beslissing blijkt dat hoofdzakelijk wordt verwezen naar dit advies in het raam van de beoordeling van artikel 8 van het EVRM en de belangenafweging in dit verband. Alleszins stelt de Raad vast dat verzoekster deze motieven enkel ontkent op algemene wijze en er zo niet in slaagt om deze te weerleggen. Bovendien volstaan de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing om op goede gronden aannemelijk te maken dat verzoekster de openbare orde heeft geschaad en dat zij door haar persoonlijk gedrag een ernstig, reëel en actueel risico aantoonst van een nieuwe schending van de openbare orde.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, ter zake dienende en deugdelijke motieven. De bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd. Verzoekster slaagt er niet in aannemelijk te maken dat

de motieven kennelijk onredelijk zijn of niet zouden steunen op een correcte feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 20 van de vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit voorgaande bespreking blijkt dat dit is gebeurd. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er zou zijn uitgegaan van een foutieve feitenvinding zodat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet kan worden aangenomen.

2.1.3.5. In de mate waarin verzoekster in het eerste middel de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, wordt verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens

Het argument dat artikel 8 gevechtvaard is om reden dat het oudste kind nog geen zes jaar is en de lagere school nog moet aanvatten en het gezin zich ook buiten België zich kunnen vestigen is absurd en geen deugdelijke afdoende motivering;

Het gaat niet op om te stellen dat de kinderen en de echtgenoot maar moeten mee verhuizen naar Nigeria;

Het leven van het gezin ligt in België waar de kinderen geboren zijn en waar de echtgenoot van verzoekster reeds jarenlang, te weten sinds 31 juli 2001 een onbeperkt verblijfsrecht geniet in België;

Het gezin te weten de echtgenoot en de kinderen, wonen in België en hebben er alle drie verblijfsrecht, daarom liggen de belangen van verzoekster bij haar gezin en dit gezin is in België gevestigd;

Het gevaar dat verzoekster zou vormen (quo non) superieur is aan de privébelangen is absoluut niet afdoende deugdelijk gemotiveerd;

De beslissing is buiten proportioneel en schendt in casu het proportionaliteitsbeginsel;

Artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens is manifest geschonden;”

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat het tweede lid van artikel 8 van het EVRM uitdrukkelijk vermeldt dat een inmenging in het openbaar gezag is toegestaan, voor zover bij wet voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk onder andere ter vrijwaring van de nationale veiligheid, de openbare orde en de preventie van strafrechtelijke inbreuken.

De verwerende partij meent dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat verzoekster door haar persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad en een actueel en reëel gevaar vormt voor de openbare orde. Verzoekster betwist kennelijk niet dat het ministerieel besluit voorzien is bij wet en dat de inmenging van de overheid kan worden ingepast in één van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM opgesomde oogmerken. Bovendien geldt als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen, onder voorbehoud dat deze maatregel van verwijdering niet verdragsonverenigbaar is.

De verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake een ministerieel besluit tot terugwijzing en inzake artikel 8 van het EVRM en besluit dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. Zulks wordt volgens haar ook uitdrukkelijk weergegeven in de bestreden beslissing, waarin ondermeer wordt verwezen naar het gunstige advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen inzake de terugwijzing van verzoekster, waarin gewezen wordt op het feit dat de criminele activiteiten van verzoekster de openbare orde van het land hebben geschaad, dat de feiten samen met haar echtgenoot werden gepleegd en dat geen van beiden momenteel werk heeft zodat deze elementen weinig garanties bieden dat verzoekster zich in de toekomst van dergelijke activiteiten zal onthouden, dat ook de echtgenoot de Nigeriaanse nationaliteit bezit, dat het oudste van de twee kinderen nog geen zes jaar oud is en de lagere school nog moet aanvatten, zodat het gezin zich ook buiten België kan vestigen en de verwijdering uit België geen inbreuk uitmaakt op artikel 8 van het EVRM.

2.2.3. Inzake artikel 8 van het EVRM wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Overwegende dat betrokkene een relatie heeft met S. A., geboren te Lagos op 3 januari 1971, van Nigeriaanse nationaliteit die recht heeft op verblijf sinds 30 oktober 2001 en dat hij haar in de gevangenis kwam bezoeken;

Overwegende dat uit deze relatie op 4 oktober 2004 en op 10 mei 2008 twee kinderen werden geboren van Nigeriaanse nationaliteit;

Overwegende dat uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Brussel blijkt dat het prostitutienetwerk werd uitgebouwd met de hulp van haar familie in Nigeria en dat er regelmatige contacten waren;

Overwegende dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn gezin- en privéleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een terugwijzing hiertoe een gepaste maatregel vormt;

Overwegende dat de samenleving het recht heeft zich te beschermen tegen personen die persoonlijk geldgewin laten primeren op de fysische en psychische integriteit van anderen;

Overwegende dat de Commissie van Advies voor Vreemdelingen in haar advies van 7 juni 2010 stelt dat het gelet op de langdurige gevangenisstraf (die wijst op de ernst van de gepleegde feiten) niet de minste twijfel lijdt dat deze criminele activiteiten de openbare orde van het land hebben geschaad, in de zin van artikel 20 van de wet van 15 december 1980; dat de feiten samen met haar echtgenoot werden gepleegd en de vaststelling dat geen van beiden op dit ogenblik werk heeft, bieden weinig garanties dat zij zich in de toekomst van dergelijke activiteiten zal onthouden; dat ook haar echtgenoot de Nigeriaanse nationaliteit bezit; dat het oudste van de twee kinderen in het gezin thans nog geen zes jaar oud is en de lagere school nog moet aanvatten, zodat het gezin zich ook buiten België kan vestigen en de verwijdering uit België geen inbreuk uitmaakt op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Gelet op het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen die meent dat de terugwijzing gerechtvaardigd is;

Overwegende dat het winstgevende karakter van het misdadige gedrag van betrokkene en de afwezigheid van respect voor andermans fysieke en psychische integriteit een ernstig, reëel en actueel risico aantonen van een nieuwe schending van de openbare orde;

Overwegende, bijgevolg, dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die zij kan doen gelden;”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM

15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekster wijst erop dat zij gehuwd is met een tot vestiging in het Rijk gemachtigde vreemdeling en dat ook hun twee kinderen een verblijfsrecht hebben in België. Verzoekster wijst erop dat haar belangen liggen bij dit gezin dat in België gevestigd is. De Raad acht het gezinsleven van verzoekster in België aangetoond.

Aangezien het *in casu* gaat om een zaak van immigratie, is er een inmenging in het gezinsleven van verzoekster en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Uit de hierboven geciteerde motieven van de bestreden beslissing blijkt dat uit de beslissing zelf blijkt dat een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd van de zaak en op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of moest hebben. Verzoekster meent echter dat de beslissing toch disproportioneel is.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. De inmenging is bijgevolg legitiem. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. *In casu* kan worden aangenomen dat de inmenging noodzakelijk is. In de bestreden beslissing wordt vermeld dat verzoekster geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden omdat zij zich schuldig heeft gemaakt aan exploitatie van andermans prostitutie, mensenhandel en bendevoorming.

In de bestreden beslissing wordt er, onder verwijzing naar het advies van de Commissie van advies, bovendien op gewezen dat ook de echtgenoot van verzoekster de Nigeriaanse nationaliteit heeft en dat het oudste van de twee kinderen nog geen zes jaar oud is en de lagere school nog moet aanvatten, zodat het gezin zich ook buiten België kan vestigen. Met haar loutere bewering dat de beslissing disproportioneel is, doet verzoekster echter geen afbreuk aan dit motief.

In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle

redelijkheid te worden besloten dat de inmenging in het gezinsleven van verzoekster niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De staatssecretaris maakte een correcte toepassing van de ter zake geldende wettelijke bepalingen. Verzoekster maakt met haar betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Volledigheidshalve voegt de Raad toe dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Dit is *in casu* niet het geval.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET